

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 083410 16 Kž 3
Brčko, 01.08.2016. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A. N. iz Brčkog, zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 083410 15 K od 11.02.2016. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 01.08.2016. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Sadike Fatić, optuženog i branioca optuženog Dž. Z., advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 083410 15 K od 11.02.2016. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 083410 15 K od 11.02.2016. godine, optuženi A. N., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14), oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 163. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 198. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećena S. Š. sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cijelosti je upućena na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je podnijela tužilac Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka i) i tačka k) ZKP-a Brčko distrikta BiH) i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. stav 1. ZKP-a Brčko distrikta BiH). Na kraju žalbe tužilac je predložila da ovaj sud uvaži žalbu i ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje ili da održi glavni pretres i donese pravilnu i zakonitu presudu kojom će optuženog oglasiti krivim za krivično djelo za koje je optužen i izreći mu kaznu zatvora u granicama zakonom propisane kazne.

Branilac optuženog, Dž. Z. (u daljem tekstu branilac optuženog) podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojoj ističe da su navodi iz žalbe tužilaštva u cijelosti neosnovani. Branilac smatra, da je prvostepeni sud donio presudu na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koje je zasnovano na pravilnoj ocjeni dokaza i bez počinjenih procesnih povreda, pa je predložio da ovaj sud žalbu Tužilaštva odbije u cijelosti kao neosnovanu i potvrdi u cijelosti prvostepenu presudu.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 01.08.2016. godine, tužilac je izjavila da ostaje kod žalbe i prijedloga iz iste.

Branilac optuženog je izjavio da je podnio odgovor na žalbu i osvrnuo se na žalbene navode, te da ostaje pri svemu navedenom i prijedlogu da se žalba odbije kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrdi.

Optuženi A. N. pridružio se navodima koje je njegov branilac istakao.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i. i tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je pogrešno utvrdio činjenično stanje. Istaknuti žalbeni prigovori nisu potkrijepljeni adekvatnom argumentacijom, koja osnovano ukazuje na navedene propuste prvostepenog suda i na takav način dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene odluke, s aspekta istaknutih žalbenih prigovora.

Pogrešno tužilac zaključuje da je prvostepeni sud pobijanu presudu zasnovao na nalazu i mišljenju i iskazu vještaka sudske medicine dr V. T., prihvatajući mišljenje vještaka u pogledu povrede nastale u predjelu desne šake

nastradalog V. Š.. Nalaz navedenog vještaka korišten je u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, budući da je nalaz prvostepeni sud u potpunosti prihvatio i dao valjane razloge zašto je isti prihvatio kao i koje relevantne činjenice su utvrđene na osnovu navedenog nalaza. Međutim, prvostepeni sud nije zasnovao odluku samo na nalazu i mišljenju vještaka dr V. T., kako to, po ocjeni ovog suda, tužilac pogrešno zaključuje. Navedeni nalaz je jedan u nizu provedenih i prihvaćenih dokaza koji su prezentovani tokom dokaznog postupka, a o čemu prvostepeni sud govori na strani 37 odluke. Na tom mjestu prvostepeni sud navodi da je cijeneći sve provedene dokaze na glavnom pretresu, u skladu sa članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što primjećuje i ovaj sud, utvrdio da nije dokazano da je optuženi A. N. počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret. Navedeno utvrđenje sud je zasnovao na izjavama saslušanih svjedoka, nalazima i mišljenjima vještaka, kao i pismenoj dokumentaciji. Nadalje, sud je ukazao na sve provedene dokaze, odnosno saslušane svjedoke, vještake, kao i materijalnu dokumentaciju koja je prezentovana tokom dokaznog postupka, pa je nakon svestrane ocjene i analize izvedenih dokaza došao do zaključka kao u izreci odluke. S tim u vezi, proizilazi da je nalaz i mišljenje vještaka dr T. samo jedan u nizu od provedenih dokaza koji su korišteni u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, a što isključuje prigovor tužioca da je prvostepeni sud presudu zasnovao na nalazu i mišljenju vještaka dr V. T.. Tužilac zanemaruje sve druge dokaze koji su uglavnom provedeni po njegovom prijedlogu i najvećim dijelom poslužili kao osnova za činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud i na osnovu kojeg je optuženog, pravilnom primjenom odredbe člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje je optužen.

Žalbom se dalje prigovara da je nalaz vještaka dr V. T. pribavljen suprotno odredbi člana 96. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (naredba o vještačenju), da je pribavljen u privatnoj režiji odbrane, te da se radi o nezakonitom dokazu i suprotnom odredbi člana 99. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (postupak vještačenja). Ovaj sud smatra da navedeni nalaz nije pribavljen suprotno odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, niti se isti može smatrati nezakonitim, kako tužilac u žalbi neargumentovano prigovara.

Branilac optuženog Dž. Z. pismenim zahtjevom obratio se navedenom vještaku i u istom mu dao određene zadatke da iste vještačenjem, ukoliko je to moguće, riješi. Navedeno postupanje branioca bilo je u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje omogućava braniocu da priprema odbranu optuženog i da je u tim pravima izjednačen sa tužiocem, a što proizilazi iz odredaba Zakona o krivičnom postupku na koje će se ovaj sud ukratko osvrnuti. Odredbom člana 14. stavom 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (jednakost u postupanju i pravedno suđenje) propisano je da je sud dužan da stranke i branioca tretira na jednak način i da svakoj od strana pruži jednake mogućnosti u pogledu pristupa dokaza i njihovom izvođenju na glavnom pretresu. Odredbom člana 261. stavom 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine (izvođenje dokaza) propisano je da stranka i branilac imaju pravo pozivati svjedoke i izvoditi dokaze. Odredbom člana 269. stavom 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (angažovanje vještaka) propisano je da vještaka mogu angažovati stranke, branilac i sud. Navedene odredbe ukazuju na jednakost i mogućnost stranaka pred sudom, a što isključuje prigovor tužioca da je navedeni dokaz pribavljen suprotno odredbi člana 99. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koju tužilac po ocjeni suda posmatra izdvojeno, pa je rezultat takvog posmatranja i tumačenja zaključak da je navedeni dokaz pribavljen suprotno odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nesporno je da je odredbom člana 96. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (naredba o vještačenju) propisano da pismenu naredbu za vještačenje izdaje tužilac ili sud, međutim, navedena odredba je sastavni dio glave VIII Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koje regulišu radnje dokazivanja, odnosno postupak istrage, pa je i sasvim logično da u toj fazi postupka, kada se i ne zna vrlo često ko je potencijalni izvršilac navedenog krivičnog djela, date radnje preduzima tužilac ili sud. Međutim, kada se dođe do faze saznanja za osumnjičenog i naročito kada isti dobije status optuženog, onda ne postoje nikakve prepreke za odbranu i optuženog da se upoznaju sa dokazima, odnosno da pripremaju svoju odbranu na način za koji smatraju da je najadekvatniji. Uostalom u konkretnoj situaciji branilac optuženog nije ni izdao naredbu za vještačenje, nego se zahtjevom obratio navedenom vještaku da izvrši navedeno vještačenje.

Ukoliko bi se kao pravilan prihvatio navedeni stav tužioca, onda praktično odbrani ne bi bilo adekvatno omogućeno da provede dokaze i adekvatno pripremi odbranu, a što bi svakako išlo na uštrb pravičnosti i zakonitosti postupka na štetu optuženog. Takođe, što se tiče prigovora da je nalaz vještaka T. neprihvatljiv i zbog toga što isti predstavlja u suštini analizu i ocjenu dokaza i nalaza i mišljenja vještaka tužioca, te da to nikako ne može biti ovlašćenje vještaka, već isključivo suda, ovaj sud smatra da se takav stav ne može prihvatiti kao pravilan. Takav pristup bi onemogućavao adekvatno pripremanje odbrane optuženog, jer svi dokazi moraju biti dostavljeni odbrani, nakon potvrđivanja optužnice, što uostalom tužilac ne osporava, pa je stvar odbrane kakav će biti koncept njihove odbrane. Vještak odbrane dr T. je nesporno vršio analizu i dao svoje mišljenje na osnovu nalaza i mišljenja koje je dao vještak medicinske struke dr A. B., pri tome koristeći se medicinskom dokumentacijom kao i fotografijama na šta je ukazao tokom saslušanja, jer je to jedini način da se vještak uključi i dâ svoj nalaz i mišljenje, tim prije jer je nemoguće izvršiti dvije obdukcije, niti da eventualno isti vještak prisustvuje prvoj obdukciji, kada se ne zna ni ko je osumnjičen. Sve ono što je dr vještak T. utvrdio u svom nalazu i mišljenju s aspekta svoje struke je poslije toga stvar ocjene suda da li će navedeno prihvatiti kao relevantno i pouzdano i koristiti u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja. Pri tome treba imati u vidu da vještak dr T. nije izlazio izvan okvira vještačenja, odnosno izvan okvira koji mu je branilac odredio zahtjevom, tako da sve što je rekao u tom pravcu, isključivo je rečeno sa aspekta profesije kojom se bavi, odnosno iz domena sudske medicine. U nalazu i mišljenju vještak je naveo kojom dokumentacijom je raspolagao prilikom davanja svog nalaza i mišljenja.

Nadalje se žalbom neosnovano prigovara postojanje protivrječnosti izreke i obrazloženja presude, kako se to želi na neuvjerljiv način prikazati i dovesti u pitanje pravilnost odluke sa tog aspekta. Pri tome se ne navodi u čemu se ogleda protivrječnost izreke i obrazloženja presude, što prigovor dodatno čini neosnovanim. Takođe nema mjesta ni tvrdnji da postoji protivrječnost između iskaza svjedoka i iskaza vještaka s onim što je u iskazima istih navedeno u obrazloženju presude. Kao što iz obrazloženja odluke proizilazi, sud je ukratko ukazao na najbitnije dijelove iskaza kako svjedoka, tako i vještaka, pa kako i nije u obavezi da u potpunosti navodi iskaze svjedoka, a ni nalaz i mišljenje vještaka, ne znači da je bilo protivrječnosti u rečenom od strane svjedoka i vještaka sa navedenim u odluci. Sve navedeno u odluci su svjedoci i vještaci izjavili tokom glavnog pretresa, tako da u tome nema protivrječnosti ni razlike.

Tužilac, po ocjeni ovog suda, ukazuje na određene detalje koji ne mogu izjavi svjedoka dati drugi smisao, a ni upućivati na eventualno drugi zaključak u pogledu činjenice odlaska oštećenog V.Š. u pravcu kombija, niti je sud pogrešno interpretirao iskaz svjedoka S.A.. Brzina kojom se oštećeni Š. kretao prema kombiju je slobodna procjena svjedoka S. A., pa se ne može, a u ostalom nema suštinske razlike, niti ista utiče na to, da li je rekao da se oštećeni kretao prema kombiju brže ili malo brže, jer se ne radi o nekoj relevantnoj vrijednosti u pogledu kretanja, koja bi suštinski mijenjala način događaja. Ovaj sud ne vidi suštinsku razliku u pogledu toga šta je svjedok izjavio i u pogledu onoga šta je sud interpretirao u odluci, jer se ne radi o nikakvom značajnom i odlučnom detalju, niti o relevantnoj finesi, kako je tužilac u žalbi naziva.

Takođe ne može se prihvatiti ni prigovor pogrešne interpretacije nalaza i mišljenja koji je dao dr A. B., niti je ono što je sud naveo u odluci dobilo neki drugi smisao od onoga što je vještak B. izjavio na glavnom pretresu i dao u svom nalazu i mišljenju. Uostalom, sve ono što je prvostepeni sud naveo u odluci vještak je izjavio, s tim što nije u potpunosti naveo sve ono što je vještak izjavio, vodeći računa da iznese ono što je najbitnije, jer nema ni potrebe za prepisivanjem cjelokupnog nalaza vještaka.

Na okolnosti povređivanja desne šake oštećenog i mehanizma nanošenja povrede, a i o položaju ruke prilikom zadobijanja povrede vještak B. je, između ostalog utvrdio da povreda desne šake najvjerovatnije predstavlja odbrambenu tjelesnu ozljedu. Prema tome, prvostepeni sud nije ni u ovoj situaciji naveo nešto što vještak nije izjavio prilikom obrazlaganja nalaza i mišljenja, pa ovaj sud smatra da je prigovor tužioca i na te okolnosti neosnovan. Nije se mogao prihvatiti kao argumentovan ni prigovor da presuda uopšte ne sadrži razloge, kako tužilac na strani 3, pasus 3 prigovara. Presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama koji su jasni, objektivni i logički prihvatljivi, pa ih i ovaj sud u potpunosti prihvata

Prvostepeni sud je, kao što i na 41 strani presude govori, prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dr A. B. i dao razloge zašto je navedeni nalaz prihvatio. Pogrešan je, po ocjeni ovog suda, zaključak tužioca, a s tim u vezi prigovor neosnovan, da prvostepeni sud nije prihvatio u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka

dr B.. Na strani 41 obrazloženja odluke prvostepeni sud je dao mišljenje i razloge u pogledu nalaza navedenog vještaka. Povrede koje je oštećeni V. Š. zadobio konkretne prilike, na identičan način utvrdili su oba vještaka medicinske struke i dr B. i dr T., kao i mogući mehanizam nanošenja istih. Dr V. T. je ostavio mogućnost da je povreda u predjelu srca mogla nastati i djelovanjem nekog drugog noža i da je nastala van navedenog objekta. I iz nalaza vještaka dr B. proizilazi da je povreda nastala van unutrašnjosti objekta, jer bi kod uboda u srce kakav je zadobio oštećeni Š., isti ostao da leži u prostoriji, a i tragovi krvi bi bili obilniji u unutrašnjosti lokala. Ovakva mogućnost proizilazi iz činjenice da se vještačenjem nije moglo utvrditi ni širina sredstva kojim je povreda nanosena, jer se radi o reznoj rani, a ni dubina povrede, o čemu su vještaci također dali identično mišljenje. Ovaj sud smatra da presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, kao i obrazloženje na osnovu kojih dokaza su te relevantne činjenice utvrđene.

Tužilac u žalbi potencira na protivrječnosti nalaza i mišljenja vještaka dr B. i dr T., mada prvostepeni sud ne tvrdi, niti iznosi svoj zaključak da su nalazi navedenih vještaka protivrječni. Naprotiv, iz obrazloženja odluke proizilazi da je nalaze navedenih vještaka prihvatio kao pouzdane, logične i date od stručnih lica za navedene oblasti vještačenja. Ni ovaj sud nije našao protivrječnosti u nalazu i mišljenju navedenih vještaka u pogledu bilo koje relevantne činjenice.

Analiza i ocjena pouzdanosti i relevantnosti svakog provedenog dokaza, odnosno saslušanog svjedoka, kao i materijalnog dokaza bili su predmet prvostepenog suda, te u tom pravcu nisu izostali razlozi zašto je poklonio vjeru navedenim svjedocima. Tako i u pogledu onih svjedoka kojima prvostepeni sud nije poklonio vjeru, kao svjedoku H. Dž., a i u pogledu onih svjedoka čiji je djelimično prihvatio iskaz, kao svjedoka J. P. i H. H., prvostepeni sud je dao valjane razloge koji potpuno opravdavaju navedeni stav suda u pogledu ocjene tih dokaza.

Prilikom ocjene dokaza, prvostepeni sud se naročito bavio iskazom svjedoka H. Dž., i po ocjeni ovog suda, dao valjane razloge zašto nije poklonio vjeru navedenom svjedoku, nalazeći da u istom ima nepreciznosti, nejasnoća, nelogičnosti, te suprotnosti sa iskazima onih svjedoka koje je sud prihvatio. Tako prvostepeni sud navodi mnogobrojne protivrječnosti, od kojih su većina veoma značajne, istina, ima i manje značajnih razlika, ali sve u ukupnosti je na ozbiljan način dovelo u pitanje kredibilitet navedenog svjedoka kojem sud nije poklonio vjeru. Iznesena argumentacija u pogledu pouzdanosti svjedoka H. Dž. više nego u dovoljnoj mjeri opravdava stav prvostepenog suda da navedenom svjedoku ne pokloni vjeru o onome o čemu je svjedočio. Na osnovu pravilne i potpune ocjene dokaza činjenično stanje je pravilno i potpuno utvrđeno. Kako su u pogledu tog navedenog prigovora izostali uvjerljivi argumenti, navedeni prigovor od strane ovog suda nije mogao ni biti prihvaćen.

U pogledu iskaza koji je u svojstvu svjedoka dao optuženi A.N., prvostepeni sud je dao valjane razloge koji ukazuju na pravilnost zaključka suda da iskaz prihvati kao istinit. Na stranama 40 i 41 odluke prvostepeni sud daje ocjenu iskaza A.N. i razloge zašto mu je poklonio vjeru. Pri tome ne treba

zanemariti da iskaz A. N. nije doveden u pitanje kroz iskaze drugih saslušanih svjedoka. Na ovom mjestu treba takođe istaći da ni jedan od saslušanih svjedoka nije potvrdio da se navedeni događaj desio na način na koji tužilac u preciziranoj optužnici opisuje, odnosno da se događaj desio kao u izreci presude. Takvo viđenje navedenog događaja, kao što ga tužilac opisuje nije dobio potvrdu tokom dokaznog postupka kroz provedene dokaze.

U skladu sa žalbenim prigovorom da ni jedan svjedok nije vidio da optuženi maše nožem i da oštećeni Š. hvata nož, treba naglasiti da ni jedan svjedok nije izjavio da je vidio optuženog da nožem zadaje udarce oštećenom, na način opisan u izreci odluke. Međutim, iskaz optuženog treba posmatrati i dovesti u vezu sa nalazima vještaka medicinske struke koji su utvrdili način povređivanja oštećenog Š. u predjelu desne šake, koji ide u prilog tvrdnji optuženog.

Kad su akteri navedenog događaja i gosti kritične prilike izašli iz lokala, poslednji koji je izašao bio je optuženi, što je potvrdila i svjedok H. H., navodeći da je isti nakon što se pridigao izašao iz lokala i sakrio se u obližnje žbunje. I svjedok S.O. je potvrdio dok su Dž. i P. dozivali oštećenog Š. da se pobiju, A. je izašao polako pored njega i otišao iza kafane. Prema tome, ne radi se o proizvoljnoj i neobjektivnoj konstataciji od strane suda, kako se žalbom tvrdi, nego o činjenici utvrđenoj na osnovu izjave svjedoka, da je optuženi bio sakriven iza kafane.

Tužilac nadalje, na strani 4 žalbe, navodi da niko od saslušanih svjedoka nije vidio kada i gdje je oštećeni zadobio povrede, pa ni reznu ranu desne ruke, koju je, kako tužilac navodi, optuženi priznao da je nanio oštećenom u objektu. Analizirajući iskaz optuženog u svojstvu svjedoka, proizilazi da isti nije priznao da je oštećenom nanio povredu desne ruke nožem, kako tužilac navodi, nego je povređivanje ruke oštećenom ostavio kao mogućnost kada mu je oštećeni otimao nož, kojim je imao namjeru da zastraši V., kao mnogo jačeg od sebe. Niko od svjedoka nije vidio da optuženi zadaje udarce nožem oštećenom, pa se onda neizostavno nameće pitanje na koji način je tužilac došao do zaključka da se navedeni događaj desio na način na koji tvrdi u optužnici, jer takva konstrukcija događaja nije dobila potvrdu tokom dokaznog postupka.

Nespornom je učinjena relevantna činjenica da je oštećeni Š. ubrzanim korakom izašao iz kafane i uputio se prema kombiju, jer su to potvrdili praktično svi saslušani svjedoci. Međutim, kada izlazi oštećeni, izlaze i drugi prisutni, s tim što su svjedoci Ć. K., Š. M. i M. J., kao potpuno pijani izašli zadnji kad se već sve odigralo, a što su potvrdili svjedoci H. H. i Ć. K.. U međuvremenu se pridigao i optuženi N., te izašao iz kafane i sakrio se u obližnje žbunje, koje se nalazi suprotno od vozila kombi, a o čemu je već bilo govora. Prema tome, ta činjenica je sa sigurnošću utvrđena.

U pogledu povrede koju je zadobio oštećeni V.Š. u predjelu desne šake između četvrtog i petog prsta, ista je nastala u odbrambenom položaju, kako su vještaci B. i T. utvrdili. Način i mehanizam povređivanja desne šake V. Š. je sa sigurnošću utvrđen, a ista činjenica, po ocjeni ovog suda, nije ni sporna, pa sud

ne vidi razloga za žalbeni prigovor na te okolnosti, tim prije jer ta povreda nije ni bila smrtonosna za oštećenog.

Na strani četvrtoj žalbe, tužilac se poziva na mišljenje dr A.B. u pogledu povrede desne šake oštećenog, i očigledno je da se radi o odbrambenoj poziciji, jer je pokušao da spriječi, kako i tužilac navodi, dodirivanje tijela ubodnim sredstvom. U pogledu povrede desne šake i vještak dr B. i vještak dr T. su istog mišljenja, da se radi o povredi koja je nastala u odbrambenom položaju u kojem se našao oštećeni V. Š., kako navodi dr B., odnosno povredi koja je nastala u situaciji kada osoba pokušava da se zaštiti od pokušaja povređivanja nožem, kako je istakao dr T..

Što se tiče žalbenog prigovora da je prvostepeni sud dao proizvoljne i pogrešne zaključke da su tragovi krvi na A.N. nastali dok je N. bio u ležećem položaju, isti se ne može prihvatiti kao uvjerljiv i osnovan. N. je prilikom svjedočenja, na uvjerljiv i logički prihvatljiv način opisao na koji način su mogli dospjeti tragovi krvi oštećenog, te mogućnost povređivanja V. prilikom otimanja noža koji je optuženi držao. Na sve ove okolnosti svjedočio je K.M., koji je izjavio da je vidio da je oštećeni udario A. i oborio, pa mu prišao i zadao mu još nekoliko udaraca, te da je tom prilikom V. kleknuo dok ga je udarao, a da je A. ležao i da ga je V. tako čučeci iznad njega udarao. Svjedočenje navedenog svjedoka ukazuje da se događaj desio kako je optuženi opisivao, odnosno da su tom prilikom i mogli ostati tragovi krvi oštećenog V. na optuženom A.N.. Da se primijetiti da se tužilac bavi isključivo biološkim tragovima oštećenog V. Š. koji su pronađeni na optuženom, mada su biološki tragovi krvi pronađeni i na drugim licima koji su te večeri bili akteri navedenog događaja, te da svjedoci Dž. i P. nisu mogli dati objašnjenje kako su tragovi krvi koja potiče od V.Š. dospjeli na njihovu odjeću. I vještak dr T. je ukazao na način nastanka tragova krvi oštećenog Š., u predjelu glave optuženog i to u situaciji kada je oštećeni zadavao udarce optuženom dok je ovaj bio u ležećem položaju i to rukom koja je već bila povrijeđena nožem koji je držao optuženi u ruci, a o čemu, kao što je već rečeno, govorio svjedok K. M.. S tim u vezi ne radi se o proizvoljnom i pogrešnom zaključku prvostepenog suda o tragovima krvi u predjelu glave optuženog, a za koju je utvrđeno da potiče od oštećenog V.Š..

Predmet analize i ocjene prvostepenog suda je svakako bio nalaz vještaka medicinske struke dr V.T. pojedinačno i u kontekstu drugih dokaza, pa je sud s razlogom prihvatio njegov nalaz i ono što je vještak utvrdio, kao i mogućnost da su oštećenom V. Š. povrede mogle biti nanesene i nekim drugim nožem. Vještak se i u pogledu tih tvrdnji izjasnio i dao razloge u pogledu takvog svog mišljenja. Ne radi se o proizvoljnom zaključku prvostepenog suda o navedenim okolnostima, nego o mogućnosti povređivanja sredstvom kojim je nanesena povreda. Pri tome naročito treba imati u vidu konstataciju vještaka da je na osnovu raspoložive dokumentacije zaključio da je povreda koja je za oštećenog bila smrtonosna u predjelu srca nastala izvan prostora objekta, odnosno izvan kafane. Takođe, vještak smatra u slučaju da je ta povreda nastala u prostoru objekta, imajući u vidu vrstu povrede, oštećeni bi ostao u tom prostoru. Na navedene okolnosti je identičan nalaz dao i dr A.B..

Tužilac dalje neargumentovano prigovara na zakonitost dokaza nalaza i mišljenja vještaka dr V.T., pa i nepravilnu ocjenu takvog dokaza i pogrešan zaključak suda da optuženi oštećenom tako u ležećem položaju nije mogao nanijeti navedene povrede. Međutim, na te okolnosti se izjasnio i vještak dr A. B. i utvrdio da je povreda u srce nanesena iznimno snažnim zamahom. Nadalje je vještak utvrdio, ukoliko osoba leži na leđima nema načina da zada tako snažan udarac, jer nema prostora da zamahne, budući da se iznad nje nalazi druga osoba. Drugim riječima, optuženi nije imao načina da zada takav udarac oštećenom V.Š. dok je ležao, a ovaj bio iznad njega i zadavao mu udarce. Uvažavajući ono što je utvrdio i vještak B. na navedene okolnosti, dolazi se do zaključka da se ne radi o proizvoljnoj ocjeni dokaza od strane prvostepenog suda, nego o činjenici koja je utvrđena na pouzdan način, a u pogledu koje su identično mišljenje dali vještaci dr A. B. i dr V. T..

Ne stoji žalbeni prigovor da prvostepeni sud uopšte nije cijenio, ni analizirao nalaz dr A.B.. Prvostepeni sud je razmatrao i cijenio navedeni nalaz, te ga s razlogom prihvatio, podsjećajući na sadržaj nalaza u najbitnijim dijelovima, o čemu prvostepeni sud govori na stranama 22, 23 i 24, te na strani 41 odluke, što isključuje žalbeni prigovor da sud nije vršio analizu nalaza navedenog vještaka. Nalazi i mišljenja koje su dali vještaci dr B. i dr T. u bitnom su saglasni, pa se iz istih nije mogao izvesti suprotan zaključak, kako tužilac u žalbi neargumentovano tvrdi.

Tačno je da je prvostepeni sud posvetio dosta vremena i prostora analizi iskaza svjedoka H.Dž., budući da se radi o jednom od aktera navedenog događaja, što proizilazi iz dispozitiva optužnice, a i saslušanih svjedoka, koji je po izjavi svjedoka H.H. sav događaj i izazvao, pa je trebalo posebnu pažnju posvetiti navedenom svjedoku, koji je dva puta svjedočio tokom glavnog pretresa. To je iziskivalo potrebu da se dovoljno i pažljivo analizira iskaz navedenog svjedoka, kao što je to uradio i prvostepeni sud. Uočene protivrječnosti, nelogičnosti i nedoslednosti u iskazu navedenog svjedoka, na koje je ukazao prvostepeni sud bili su više nego dovoljan razlog da se ne pokloni vjera navedenom svjedoku. Svjedok Dž. je, između ostalog, naveo da je bio u nesvijesti i da je došao sebi kada su već svi izašli iz kafane, sem H.H. vlasnice kafane, a koja izjava je u suprotnosti i sa iskazom svjedoka H.H., a i iskazima drugih svjedoka. Ni jedan svjedok nije potvrdio da je vidio Dž. da u nesvjesnom stanju leži na podu, kako svjedok Dž. u svojoj izjavi tvrdi. Prvostepeni sud se bavio njegovim iskazom naročito, jer jedino njegov iskaz nije prihvatio, ni djelimično, pa je sud bio u obavezi da obrazloži zašto nije poklonio vjeru svjedoku H.Dž.. Na nelogičnosti i protivrječnosti u njegovom iskazu, kao i razlozima zašto mu nije poklonio vjeru prvostepeni sud je dao detaljne razloge na strani 37, 38 i 39 odluke. Potpuno je neprihvatljiva konstatacija tužioca iznesena u žalbi da su izjave svjedoka H.Dž. u cijelosti gledano saglasne izjavama ostalih svjedoka i da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da je njegov iskaz u suprotnosti iskazima drugih svjedoka. U obrazloženju odluke prvostepeni sud je ukazao na niz protivrječnosti i nelogičnosti u njegovom iskazu, zbog čega mu s razlogom nije ni poklonio vjeru.

Analizirajući iskaz svjedoka H. Dž. prvostepeni sud je ukazao na relevantne protivrječnosti i nelogičnosti u njegovom iskazu koji su s razlogom

doveli u pitanje kredibilitet i pouzdanost navedenog svjedoka. Prilikom drugog svjedočenja svjedok tek spominje da je čuo da je Š. navedene prilike u kafani govorio „ubode ga, ubode ga“, mada to u svojim prvobitnim iskazima nije spominjao, niti je bilo ko od svjedoka to potvrdio, o čemu je takođe prvostepeni sud govorio na strani 38 odluke. Nadalje je svjedok istakao da je bio u nesvijesti i kada se osvijestio svi su već bili izašli iz kafane, što je opet u suprotnosti sa iskazima saslušanih svjedoka na te okolnosti, H.H., S.A. i K.M.. Na sve navedene protivrječnosti, a i niz drugih u iskazima svjedoka H.Dž. prvostepeni sud je ukazao u obrazloženju odluke, što upućuje na pravilnost odluke da navedenom svjedoku ne pokloni vjeru, jer se radi o nepouzdanom svjedoku.

Svjedok Dž. prilikom svjedočenja nije mogao da objasni porijeklo bioloških tragova, krvi oštećenog V. na svojoj odjeći, a i oni razlozi koje je dao bili su potpuno neuvjerljivi i nelogični. Na glavnom pretresu održanom 04.12.2015. godine svjedok je izjavio da ne zna od kuda tragovi krvi Š. na njegovoj jakni. Imajući u vidu takav odgovor svjedoka, može se zaključiti da se ne radi o proizvoljnom i pogrešnom zaključku prvostepenog suda u pogledu svjedočenja navedenog svjedoka, kako se žalbom tužioca tvrdi.

I u pogledu bioloških tragova na vozilu M. kojim se dovezao oštećeni, svjedok Dž. nije mogao dati valjano objašnjenje, jer je jednom izjavio da je dirao vrata vozila, drugi put da nije, a što je za tužioca, za razliku od ovog suda, logično i rezonski prihvatljivo jer je svjedok prethodno pretučen. Nelogično je, a i neprihvatljivo obrazloženje koje je dao svjedok Dž., kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud, da je svjedok prišao vozilu da vidi šta je bilo sa V.Š. jer se zabrinuo za njega, iako ga je na par minuta prije ovoga oštećeni Š. istukao u kafani. Tu tvrdnju kao neuvjerljivu s razlogom nije prihvatio ni prvostepeni sud.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud posvetio dovoljno pažnje svakom provedenom dokazu, cijeneći iste savjesno i pojedinačno u vezi sa ostalim dokazima, na način propisan članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa se ne može prihvatiti kao osnovan žalbeni prigovor da je izostala adekvatna ocjena dokaza, kako se žalbom na više mjesta potencira. Po mišljenju tužioca, da je prvostepeni sud pravilno cijenio provedene dokaze došao bi do sasvim drugog zaključka, odnosno do zaključka da se događaj desio na način kako je opisano u izreci odluke. Ni jedan od saslušanih svjedoka, pa ni svjedoci M.Š., K.M., a ni S.A., na koje se tužilac u žalbi poziva, nisu potvrdili da su vidjeli da je optuženi izvadio nož i istim zadao ubode oštećenom V.Š.. Svjedoci M.Š., K.M. i S.A. u svojim izjavama uopšte ne spominju da su kod optuženog vidjeli nož u rukama. Svjedoci S.A. i K.M. su izričiti u svojim izjavama da kod optuženog N. nisu vidjeli nož u rukama ili neko drugo oružje.

Takođe, neprihvatljiv je žalbeni prigovor na strani šestoj, prvi pasus, da je optuženi da bi odbranio Dž. izvadio preklopni nož i odmah nožem zadao oštećenom V.Š. udarac u predio srca, pa kako se V. branio ispruženom rukom, V. je uspio zadati udarac nožem u predio stomaka, pa da mu je poslije tih uboda V. uzvratio udarac i oborio ga na pod, izletio iz lokala, ušao u kombi, te isti upalio i krenuo. Naprijed navedena konstatacija tužioca u žalbi je potpuno neprihvatljiva i neuvjerljiva, pa i nelogična, jer je u suprotnosti sa iskazima svih saslušanih

svjedoka. Naime, ni jedan od saslušanih svjedoka nije potvrdio ni opisao da se sve dešavalo na način kako tužilac u optužnici, a i u žalbi tvrdi. Navedena tvrdnja tužioca je i u potpunoj suprotnosti nalazima vještaka medicinske struke dr A. B. i dr V.T.. Vještaci su utvrdili da je prva povreda nanescena u predjelu desne ruke, a da je druga rana u predio srca, kako tvrdi dr B., odnosno da je druga u predjelu stomaka, kako tvrdi dr T., u kom dijelu se jedino vještaci u potpunosti ne slažu, što opet ne utiče na činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud. Međutim, tužilac u žalbi ističe da je optuženi zadao udarac u predjelu srca, pa kako se V. branio ispruženim rukama optuženi mu je uspio zadati udarac nožem i u predio stomaka. Imajući u vidu naprijed navedene konstatacije tužioca nameće se pitanje na osnovu kojih dokaza tužilac tvrdi da se navedeni događaj odigrao na način opisan u izmijenjenoj optužnici, odnosno u izreci pobijane odluke. Ni po ocjeni ovog suda tvrdnja iz optužnice u pogledu načina odigravanja navedenog događaja nije dobila potvrdu tokom dokaznog postupka kroz izvedene dokaze, nego je naprotiv u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima. Dokazni materijal prezentovan tokom dokaznog postupka nije bio dovoljno valjana osnova za zaključak van razumne sumnje u pogledu krivice optuženog. Kod takvog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je pravilno primijenio načelo *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je takvu situaciju riješio na način koji je povoljniji za optuženog. Sve činjenice koje terete optuženog moraju biti utvrđene van svake razumne sumnje, kako je takvo činjenično utvrđenje izostalo u ovom slučaju, pravilno je prvostepeni sud na isto primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje je optužen. U konkretnom slučaju, ne radi se o nepravilnoj ocjeni dokaza od strane prvostepenog suda, na čemu se žalbom najviše, ali i neargumentovano insistira, nego o nedostatku pouzdanih dokaza koji bi u potpunosti potvrdili navode iz optužnice, odnosno da se događaj desio na opisan način.

Nesporno je da se događaj kritične večeri desio u kafani veoma brzo, što su uostalom potvrdili i svi svjedoci. Što se tiče događaja koji su uslijedili ispred kafane, takođe je utvrđeno da su Dž. i P. pozivali oštećenog da izađe iz kombija da se obračunaju. Međutim, takođe, treba imati u vidu i činjenicu o kojoj je govorila svjedok H.H. da nije vidjela šta se dešava iza kombija, te njeno uvjerenje da je njega tamo neko i ubo. Svjedok S.O. je potvrdio da su Bjelka (Dž.) i J. P. pozivali oštećenog da izađe da se obračunaju, međutim, svjedok navodi da on nije vidio šta se unutra dešava, imajući u vidu kako je kombi bio parkiran.

Nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke dr A.B. prvostepeni sud je s razlogom prihvatio i isti koristio u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja. Vještak je, između ostalog, utvrdio da je povreda u predjelu srca, tačnije u srce, nanescena iznimno snažnim zamahom. Tada dolazi do iznimno profuznog, brzog i teškog krvarenja. Nakon takve ubodne rane sa oštećenjem srca u pravilu dolazi do pada, čovjek može napraviti nekoliko koraka ili više koraka, ali sama bol i šok koji slijedi prolaskom sječiva kroz tkivo u pravilu dovodi do pada tijela na jednu ili drugu stranu ili na bok i reakcija pada je očekivana. Nadalje, vještak zaključuje, odnosno smatra da se tako i desilo, da je nakon ove rane uslijedio pad povrijeđenog. Na ove dijelove nalaza vještaka dr B. sud podsjeća iz razloga

prigovora tužioca sa šeste strane, četvrti pasus žalbe, jer jednu konstataciju ne treba izdvojeno posmatrati, nego nalaz u cjelokupnosti treba analizirati i vidjeti šta je vještak utvrdio prilikom davanja nalaza i mišljenja, pa tek onda donijeti zaključak, koji je tek tada moguć i jedino ispravan.

Ovaj sud podsjeća da je identičan nalaz na naprijed navedene okolnosti dao i vještak dr V.T., koji je istakao da nakon ovakve povrede u srce osoba koja zadobije takav udarac trenutno pada, osoba ne bi mogla da fizički djeluje ni u kojem smislu, te da ne postoji mogućnost kod ovakve povrede da osoba izađe izvan kafane, ode u vozilu i stavi ga u pogon i krene. Oštećeni bi nakon takve povrede ostao u tom prostoru. Takođe, vještak je zaključio da bi tragovi krvi od oštećenog Š. na tom mjestu, kao i na odjeći osumnjičenog trebali biti obilniji, a što se nije desilo. Naprotiv, najobilniji tragovi krvi, što je i prikazano na fotografijama od broja 8 – 18, su u unutrašnjosti vozila i na asfaltu pored prednje lijeve strane točka. O kojoj količini iskrvavljenosti se radi na navedenom mjestu, proizilazi i iz iskaza svjedoka H. H., da je nakon tri dana jedva uspjela šlaufom oprati krv koja je tu ostala. Imajući u vidu gdje su tragovi krvi bili najobilniji, ispred ugostiteljskog objekta na asfaltu i unutar samog putničkog vozila, vještak otvara mogućnost da je oštećeni ubodne rane u predio grudnog koša mogao zadobiti i izvan samog ugostiteljskog objekta.

Za razliku od tužioca, za ovaj sud uopšte nije prihvatljivo, a ni logično da ni jedan svjedok nije vidio da je optuženi zadavao udarce nožem oštećenom, tim prije jer je u kafani bilo prisutno oko deset gostiju i da pri tome niko ne vidi ponašanje optuženog, bez obzira na njihovo stanje alkoholisanosti. Takođe, treba imati u vidu da optuženi nije priznao da je oštećenog V.Š. ubo nožem u ruku, kako tužilac u žalbi, po ocjeni ovog suda, pogrešno zaključuje. Optuženi je prilikom svjedočenja dao mogućnost povređivanja oštećenog u ruku, u momentu kada mu je oštećeni pokušavao oteti nož, pa je optuženi kroz svoje svjedočenje ostavljao mogućnost da je tada povrijedio V. ruku. Ako se izvrši analiza iskaza koji je dao optuženi A. N. u svojstvu svjedoka, očigledno je da on nigdje ne priznaje da je namjerno ubo u ruku oštećenog.

Da bi se van razumne sumnje utvrdila krivica optuženog neophodno je bilo sve pravno relevantne i odlučne činjenice koje ukazuju na krivicu optuženog utvrditi na pouzdan način, koji ne bi ostavljao mogućnosti za neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Međutim, sav dokazni materijal imajući u vidu kvalitet istog, činjenično utvrđenje u pogledu krivice optuženog ostavlja na nivou sumnje, pa je u tom pogledu pravilan zaključak prvostepenog suda da izvedeni dokazi ne mogu biti osnov za donošenje osuđujuće presude. U takvoj situaciji jedino pravilno rješenje kojem je pribjegao i prvostepeni sud je bilo primjena načela *in dubio pro reo* iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i donošenje odluke na način koji je povoljniji za optuženog. Budući da se nije raspolagalo sa drugim dokazima koji bi u potpunosti potvrdili činjenične navode iz optužnice, prvostepeni sud je pravilno na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine donio presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste i povrede postupka na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu tužioca je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić